

ARIANNE GROOTENDORST

Over de rand

crimesite

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Anderhalf jaar later

De kamer is niet zo groot. Er is een raam en een rechthoekige tafel, waar zeven stoelen omheen staan. Om de tafel zitten vijf mensen. Iedereen zwijgt. De muren zijn kaal, de gezichten gespannen. We zijn hier te gast. Ikzelf en mijn begeleidster.

Zojuist liepen we door een enorme hal, met trappen en galerijen, omlijst door fijnmazige stalen hekken die omhoog cirkelen tot aan een dak van glas. Net zoals in de tekeningen van Maurits Cornelis Escher, imposant en helemaal leeg. We zitten in een kleine, functionele, onpersoonlijke ruimte. De deur is open, twee stoelen zijn leeg.

Een uur geleden zat ik nog in de trein, gescheiden van mijn metgezel door twee coupés. We bereidden ons afzonderlijk voor op onze missie. Nu is het zover, we zijn er klaar voor. Of niet? Ik kijk opzij, maar ik ontdek geen emotie die mij duidelijk maakt hoe zij zich voelt en wat ze denkt.

Wil ik dit eigenlijk echt wel, schiet het plotseling door me heen. In de kamer is het stil. Er gebeurt niets. De gezichten zijn op mij gericht. Gaat ze het redden of niet, zie ik ze denken. Dit is de eerste keer, voor hen en voor ons.

En ik weet dat er twijfels zijn of het wel de juiste beslissing is geweest om deze bijeenkomst te organiseren. Maar ik was degene die dit heel erg graag wilde, en ik ben de mensen in deze kamer dankbaar voor het feit dat ze mijn wens hebben ingewilligd. Toch ben ik nu bang. Bang en opgewonden. Bang voor hoe ik zal reageren. Misschien flip ik, misschien word ik gek. Niemand kan voorspellen hoe het zal aflopen.

Dan klinken er voetstappen in de hal. Twee paar zware stappen in een holle ruimte. De gezichten in de kamer draaien zich naar de deuropening. Ik hoef dat niet te doen. Ik zit er twee meter vandaan en staar in de deuropening. Mijn adrenalinespiegel stijgt, ik krijg het heel warm, mijn hart gaat als een razende tekeer. Ik tril en wil weg, maar ik weet dat dat geen optie meer is.

De voetstappen stoppen, nog steeds zien we niets. En dan, alsof iemand een duwtje krijgt, wordt de deuropening gevuld door een enorme trui waarlangs grote handen bungelen, met polsen met daarop de mij zo bekende tatoeages. Terwijl mijn hart stilstaat, mijn lichaam verstijft en mijn ademhaling stopt, blijft de gestalte in de deuropening staan. Hij wil niet! Maar hij moet, hij heeft toegezegd en kan niet terug. De kleinere man achter hem geeft hem een duwtje. De stoel tegenover mij wordt achteruitgeschoven.

Terwijl de gestalte de tafel nadert en zich op de stoel laat zakken, zie ik uit mijn ooghoeken zijn handen op tafel verschijnen, en nog steeds die enorme trui. Hij maakt een moeizame buiging naar een zithouding. Zijn gezicht

zie ik niet. Mijn blik is gericht op de tafel. Mijn ogen flitsen van links naar rechts over de tafel en ik durf niet op te kijken. Ik kan dit niet. Ik wil niet naar dat gezicht kijken.

In een flits herinner ik me een dagboekfragment waarin ik zeg dat ik hem wil horen, voelen en ruiken. De wens tot voelen zou weleens in vervulling kunnen gaan, want de tafel is smal, heel smal. Ik huiver bij de gedachte dat onze knieën elkaar kunnen raken. Ik druk mijn rug tegen de stoelleuning en trek mijn knieën zo ver mogelijk terug. Onder de tafel voel ik zijn grote, in spijkerbroek gehulde knieën tot op enkele millimeters die van mij naderen. Ik weet niet of iemand merkt welke strijd ik onder de tafel lever, omdat mijn blik nog steeds is gericht op het tafelblad.

Nu wij tegenover elkaar zitten, wacht iedereen af wat er gebeuren gaat. Niemand durft te bewegen. Ook hij niet. Nu is het aan mij, dat was de afspraak, maar ik durf hem niet eens aan te kijken. Ik krijg mijn hoofd niet omhoog. Ik raak in paniek. Dit is niet waar ik voor kwam. Ik moet iets doen. Mijn therapeute redt me door zachtjes in mijn oor te fluisteren of zij het zal doen. Deze vraag maakt de vechter in mij los. Niemand gaat dat klusje voor mij klaren! Dat is mijn eer te na. Mijn ogen maken zich los van het tafelblad en pinnen zich vast in die van het gezicht tegenover mij. Het lijkt alsof mijn lichaam in brand staat, maar ik trotseer het grove, behaarde gelaat. De ogen staan emotieloos in het gezicht van deze enorme man.

Secondelang zijn onze ogen verbonden, en zoek ik naar iets. Het enige wat ik vind is leegte. Niet de psychotische

blik, niet de kilheid en gedrevenheid die ik me van hem herinner.

Dan doe ik het, ik stel hem de vraag. De vraag die ik niet wilde stellen, maar die ik moest stellen, omdat alleen kijken niet mocht. ‘Vind je het hier fijn? Ben je blij dat je hier zit? Dit is toch wat je wilde?’ Hij geeft antwoord. Dat hij mijn vraag goed heeft kunnen horen verbaast mij, omdat ik het gevoel had dat mijn lippen op slot zaten. Ja, zegt hij, hij vindt het prettig hier.

Stilte. Mijn ogen blijven gefixeerd op de reus tegenover mij. Ik sla alle details in me op. Dat gezicht. Die ogen. Die mij doodsangsten hebben laten uitstaan. Ze doen me niets. Dit gezicht vertoont geen overeenkomsten met het gezicht dat ik me herinner uit die duistere nacht.

De man schuifelt op zijn stoel heen en weer, zijn handen verdwijnen onder de tafel. Nog steeds houd ik angstvallig mijn knieën zo ver mogelijk bij hem vandaan. De begeleider naast de reus geeft aan dat het tijd is om te gaan, hij lijkt opeens haast te hebben. Hij maakt een resoluut einde aan onze bijeenkomst door op te staan en de enorme man te sommeren mee te gaan. Nu wordt iedereen alert en actief. De gestalte luistert naar zijn begeleider en staat op. Hij draait zich, zodat hij achter de stoel staat, en grijpt met beide handen de leuning vast. Hij buigt zijn enorme lichaam voorover en zegt: ‘Sterkte met je verwerking!’ Dan verdwijnt hij door de deuropening.

Na zijn aftocht glijdt de spanning van me af. Ik voel mijn hart weer kloppen, een glimlach verschijnt op mijn gezicht. Ik heb het overleefd. Ik heb het gevoel dat ik heb

afgerekend met de reus. We zijn samen in één ruimte geweest, zonder machtsverhouding, en zonder de mij zo bekende doodsangst. Ik ben er nog lang niet, maar ik ben wel los van mijn monster. Het blijkt een emotieloze, uit de kluiten gewassen, zieke figuur.

1.

De bel gaat. Ik schuif het raam op de tweede verdieping omhoog en ik kijk naar beneden. 'Ik doe open,' roep ik. Ik loop naar de smalle, donkere overloop en trek aan het touw dat langs de ronde trapleuning naar beneden loopt. Twee verdiepingen lager klikt de deur open en voetstapen klinken op de trap. Ik loop terug het huis in. Ik pak glazen uit een kast, grijp een fles cola uit de koelkast en vind wat chips. Dan zwaait de deur open en mijn zusje en haar vriendin lopen naar binnen.

We hebben een leuke avond. Het wordt laat en heel even overwegen we of we er een logeerpartij van zullen maken. Later kan ik me niet meer herinneren waarom mijn gasten niet zijn blijven slapen. Het is twaalf uur als ze vertrekken, om de laatste tram te halen. Ik zwaai ze uit, doe de buitendeur dicht en poets mijn tanden. Vermoeid maar voldaan schuif ik tussen de lakens en doe het licht uit. Ik ben weer alleen.

Het is stil buiten. Een man loopt in de straat. Hij staat stil bij een auto en breekt met een snelle beweging de antenne af. Dan loopt hij verder. Hij blijft staan bij een voordeur en wacht even. Dan glijdt de antenne door de brievenbus en na enig gemorrel klikt de deur open. Een voet op de

drempel, nog een, en dan beide voeten op de mat. De deur valt zachtjes in het slot. Zijn zware ademhaling vult de kleine ruimte. Hij wacht weer en luistert. Dan gaat hij naar boven. Op de eerste verdieping luistert hij, houdt hij zijn adem in en gaat verder naar boven, richting tweede verdieping. Hij probeert de deur, die is open. Hij sluit hem zachtjes achter zich en laat zijn ogen wennen aan de duisternis.

Ik word wakker omdat ik geen lucht krijg. Ik probeer te ademen, maar iets verhindert dat. De ademnood veroorzaakt lichte paniek. Ik probeer me te bewegen, maar dan neemt de druk toe.

Groot en dreigend steekt hij boven mij uit. Twee handen om mijn keel en door een donkere tunnel, gevormd door een pet en haren, zie ik twee ogen en een mond. De ogen zijn koud en leeg. De mond gaat open en ik hoor: ‘Wij gaan lekker geilen! Weet je wie ik ben?’

Tegen de tijd dat ik zijn ogen en mond waarneem werken mijn hersenen op volle toeren. Mijn spieren spannen zich, duizenden gedachten gaan door mijn hoofd. Ik realiseer me dat dit foute boel is, dat dit echt is en dat ik niet droom. Er zit een man op mij en die knijpt mijn keel dicht en ik krijg geen lucht. Ik heb ook niets om hem van me af te slaan en nee, nee, ik ken hem niet. Ik heb geen flauw idee wat hij hier doet en waarom ik hem zou moeten kennen. Ik kan hem niet eens goed zien onder al die donkere dingen. Die ogen ken ik niet en ik wil ze ook niet kennen! En de woorden voorspellen niet veel goeds.

Alles staat op scherp. Binnen enkele seconden is elke spier in mijn lichaam tot het uiterste gespannen geraakt.

‘Wie ben ik?’ vraagt hij nog eens met een hese stem. ‘Ken je me?’ Hij verslapt zijn greep om mijn nek om me de kans te geven te antwoorden. Als ik zeg dat ik hem niet ken, knijpt hij met kracht mijn keel weer dicht.

Pure paniek maakt dat ik met volle kracht mijn lichaam keer en hem zo opzij gooi, van mij af. Weg zijn de handen van mijn keel. Ik zuig gierend lucht naar binnen en probeer tegelijkertijd overeind te komen. Te laat, hij heeft zijn evenwicht hersteld en zit weer boven op mij. Zijn arm gaat omhoog, hij maakt een vuist en haalt vanaf grote hoogte uit naar mijn gezicht.

Ik zie zijn vuist op me afkomen en krijg geen kans om me af te wenden. Hij slaat met volle kracht tegen mijn neus. Bloed spat de kamer in, mijn oog zwelt dicht. Ik voel geen pijn, wel zijn kracht. Op dat moment realiseer ik me dat hij mij niet zal laten leven.

Ik sluit me af. Mijn lichaam bestaat niet meer. Alleen mijn geest werkt nog. Gedreven door angst probeer ik mijn kansen in te schatten. Hij is groot en kil en heeft maar één doel voor ogen.

De man – die nog steeds boven op me zit – zegt iets, maar ik versta hem niet. Zijn handen zijn plotseling niet meer om mijn nek, en ik voel iets kouds duwen tegen mijn huid. Ik draai mijn hoofd om en ik realiseer me wat ik voel. Een mes, ik zie het lemmet glinsteren.

Hij herhaalt zijn vraag, dit keer versta ik hem wel. Hij wil dat ik het licht aandoe. Maar ik heb geen licht nodig.

Al mijn zintuigen staan zo op scherp dat ik me bewust ben van elke vorm of beweging in de kamer. Hij vraagt me nogmaals om het licht aan te doen, en ik voel de punt van het mes krachtiger duwen op mijn bovenarm. O nee, laat hem het mes alsjeblieft niet gebruiken. Ik probeer te praten, maar mijn keel zit dicht. Piepend en grommend probeer ik me te bewegen, onder zijn zware postuur. Als reactie daarop, verhoogt hij slechts de druk van de punt van het mes.

Naast mijn bed is aan de rand van een marmeren schoorsteenmantel een witte bureaulamp vastgeklemd, met een zwarte schakelaar. Het indrukken van die schakelaar zou de druk van het mes kunnen doen verminderen. Ik moet het hem alleen duidelijk zien te maken. Ik pers het woord 'knopje' uit het diepste van mijn keel en hij lijkt het te begrijpen. Hij geeft mijn rechterarm bewegingsruimte, zodat mijn hand een zwaai richting het knopje kan maken. Hij volgt mijn hand, gaat met zijn lichaam iets omhoog en zoekt er op de tast naar.

Even is het stil, alleen zijn hand beweegt. Ik houd onbewust mijn adem in en dan klik; een bundel licht verblindt mijn ogen. Ik knijp ze dicht en ik voel dat de man met zijn volle gewicht weer op me zit. Ik durf niet in zijn gezicht te kijken, bang voor wat ik zal zien. Voorzichtig open ik mijn ogen. Mijn ene oog ziet niet goed. Het voelt dik aan en er zit iets plakkerigs op mijn wang. Het is bloed. Het eerste wat ik zie is de pols van de hand die het mes vasthoudt. Het is een grote, grove hand met korte, harige vingers. Bij de pols zie ik tatoeages, in de kleur blauw. Ik

bedenk dat dit goedkope gevangenis kleuren kunnen zijn. Daarna een donkere mouw, zoals de man boven mij alleen maar donker lijkt. Hij gaat nu van me af, zet het mes op mijn bovenbeen en scheurt mijn onderbroek met een krachtige beweging kapot. Vervolgens maakt hij een vuist. Ik verdwijn in mijn geest. Veilig voor de fysieke gewaarwording en vrij om te zoeken naar oplossingen.

De bovenkanten van de holle poten van het eenpersoonsbed zijn afgesloten met houten blokjes. Ze fungeren als mijn geheime opbergruimtes. Met zo'n blokje zou ik hem kunnen slaan. Maar zelfs al zou ik met alle kracht rammen, dan zou hij nog niet uitgeschakeld zijn. En het laatste wat ik wil is hem op die manier boos maken.

Een mes, dat heb ik nodig. Het vleesmes zou perfect zijn. Helaas ligt dat netjes in de keukenlade. De keuken is heel dichtbij en toch kan ik er nooit bij komen. En dan nog, zou ik durven steken als ik het mes zou hebben? Zelfs in deze toestand beseft ik dat het heel moeilijk is een mes in iemand te steken. En als je het al zou doen, waar moet je dan steken, en hoe diep? En haal je het mes er dan weer uit, of laat je het zitten? En het eventuele bloed? Ik walg van deze man. Het laatste wat ik wil is bloed van hem over mijn lichaam, of over mijn bed.

Ik ril. Vage geuren en vertraagde bewegingen bereiken mij als door een dikke wolkenlaag. Als een robot volg ik zijn aanwijzingen op, mede gestuurd door de punt van het mes, dat nu naar mijn wang is verplaatst.

Mijn hersenen draaien op volle toeren en ik zoek naar een ontsnapping. Een ontsnapping aan deze man en daar-

mee een ontsnapping aan de dood. Iets zwaars, iets zwaars durf ik wel te gebruiken. Hard slaan, dat kan ik wel. Maar er is niets. Alles staat zo ver weg. Waarom is er niemand om mij te helpen? Dan prikt hij mij met het mes in mijn been. Ik richt mijn aandacht weer op hem. Opnieuw het mes, ik weet niet wat hij wil, ik moet opletten en niet te veel afdwalen. Hij zegt wat. Hij zegt het nog een keer. Ik versta hem, hij wil dat ik mijn tong uit mijn mond hang en hem nazeg: 'Stinkhoer.' Hij herhaalt het woord een aantal keer. En ik zeg hem na. Hij rommelt wat naast het bed. Dan prikt hij me weer met het mes en duwt tegen mijn lichaam. Hij wil iets. Hij duwt nog een keer en dan weet ik het. Ik moet me omdraaien, op mijn buik.

O god, elke verandering betekent slecht nieuws. Is dit het einde, hoe gaat het gebeuren? Waarom? Dit kan niet waar zijn. Ik wil niet sterven. Niet nu. Als ik niets doe, dan ga ik zeker dood.

Ik vecht om mijn paniek te onderdrukken. Ik voel hoe hij mijn polsen pakt en dan weet ik wat hij gaat doen. Hij gaat me vastbinden. Nee, dan zijn mijn kansen nog kleiner. Denk, denk! Ik zie flarden van een film. Een film die ik ooit heb gezien. Eén scène staat me helder voor de geest: twee handen worden gebonden, niet pols op pols maar handpalm op pols. In een fractie van een seconde probeer ik mijn armen zo te manoeuvreren dat ik mijn handpalm op mijn pols krijg. Maar ik zie hem niet, ik zie niet waar hij naar kijkt, en ik bid dat hij niet doorheeft wat ik van plan ben. Het koord sluit zich om mijn polsen en ik voel hem met een ruk eraan een knoop vormen en

daarna nog een. Dan zucht ik zachtjes, van opluchting. Het is gelukt. Ik ben gebonden, maar zodanig dat ik me kan bevrijden. Nee, niet bewegen nu. Stil blijven liggen, anders ziet hij het. Ik voel zijn handen weer tussen mijn benen, hij gaat door. Ik kan hem niet zien en verdwijnt weer, weg van hem, op zoek naar de vrijheid.

Gedachten wisselen elkaar in razend tempo af. Nog even en ik zal sterven en ik weet niet eens waarom. Straks komt hij klaar en dan... Ik stik bijna in mijn angst.

Uren lijken voorbij te gaan, maar gek genoeg: fysiek voel ik niet zoveel. Soms voel ik steken van pijn, maar de gedachte aan sterven overheerst dan direct weer. Ik zie hem niet, ik hoor hem niet. Ik wacht, wacht tot het moment daar is.

Even is er een stilte, even is er een moment niets en dan is hij daar. Hij rolt mij op mijn zij en duwt zijn geslachtsdeel in mijn mond. Alles is goed, denk ik kokhalzend, maar kom in godsnaam niet klaar. Hij waarschuwt: 'Geen grapjes!'

Ik weet wat hij bedoelt. Ik zou mijn tanden kunnen gebruiken. Hoe hard zou ik moeten bijten om hem onschadelijk te maken en hoe snel slaat hij mij als hij enige druk van mijn tanden zou voelen? Het mes zie ik niet, maar zijn handen, groot en machtig, wel. Hij pompt, groeit en wordt harder. Ik ontspan mijn keel en nekspieren, haal adem als hij ademhaalt en probeer niet over te geven als hij hard en diep in mijn keel stoot. Ik zie zijn kruis, donkere haren en een weke, witte huid. Ik voel de kracht van

zijn handen achter mijn hoofd, maar hoor hem nauwelijks. Bijten dan toch? Het kan mijn laatste mogelijkheid tot overleven zijn en toch doe ik het niet. Ik onderga alles lijdzaam, als een lam op de slachtbank.

Terwijl hij bezig is, wrik ik zachtjes met mijn handen, die hij niet kan zien. De bezigheid leidt mijn gedachten af van zijn pomp- en stootbewegingen. Dan plotseling geeft het touw mee en zijn mijn handen vrij. Hij heeft niets gemerkt, maar wat nu? Het onvermijdelijke gebeurt, hij beweegt niet meer, staat een moment roerloos stil en verstevigt zijn greep om mijn hoofd. Nee, schreeuw ik het innerlijk uit, niet nu, niet straks, nooit! Na wat een eeuwigheid lijkt te zijn geweest, duwt hij mijn hoofd weg, trekt zich terug en richt. Hij komt, vol in mijn gezicht. De ultieme vernedering. Hij smeert zijn boeltje ruw uit, en laat mij los. 'Op je buik,' beveelt hij. 'En niet kijken.'

Ik draai me terug op mijn buik en keer mijn gezicht naar het raam, weg van hem. Mijn lichaam spant zich. Elke spier staat op scherp en ik haal nauwelijks adem. Hij kleedt zich aan, stil, als een dief in de nacht. Geen voldoening, geen gehijg, geen gevoel, niets. Een machine.

Ik voel de kou en de kilheid waarmee hij te werk gaat. Zijn klus is bijna geklaard. Ik voel hem bukken om zijn schoenen aan te doen. Gek, ik heb nooit gemerkt dat hij zijn onderkleding heeft uitgetrokken.

Hij komt overeind en staat even stil. Het is zover. Wat gaat hij doen met het mes, waar zal hij steken? Mijn spieren spannen zich, alsof ze een schild willen vormen. Elke vezel van mijn lijf is bedacht op de aanval van een

scherpe punt, misschien wel meerdere. Secondelang gebeurt er niets. Misschien kijkt hij naar mijn handen en ziet hij dat het touw los is. Dan veert het bed onder zijn gewicht en begrijp ik wat hij doet. Hij gaat op mijn rug zitten. Net zoals toen ik wakker werd – nu een eeuwigheid geleden. Alleen lig ik nu niet op mijn rug, maar op mijn buik. Ik keer mijn hoofd terug naar de kamer om wat tegendruk te geven. Hij zegt niets, schuift omhoog tot bijna op mijn schouders, legt rustig zijn handen om mijn keel en knijpt.

Geen mes, maar dit, lucht! Ik piep en vanuit paniek doe ik iets wat hij niet verwacht. Ik ruk mijn handen van elkaar, breng mijn armen vliegensvlug naar buiten tot achter zijn rug en duw. Ik duw hard, heel hard. Hij wankelt een fractie van een seconde en klapt dan met zijn lichaam naar voren over mijn hoofd heen. Zijn handen laten mijn keel los, om zichzelf daarmee op te vangen tegen de muur. Door het kantelen van zijn lichaam komt ook zijn achterste los van mijn schouders en trek ik heel snel mijn hoofd onder zijn benen vandaan. Mijn ogen flitsen naar de deur terwijl hij alweer terugveert van de muur. Ik schat in niet snel genoeg bij de deur te kunnen komen.

Mijn hart bonkt als een razende en ik zuig mijn longen als een gek vol met lucht. Ik weet dat hij hard tegen de muur is geslagen, maar ineens staat hij weer voor me. ‘Ga weg,’ weet ik uit te brengen. ‘Je hebt het beloofd, ik heb gedaan wat je hebt gezegd.’

Hij kijkt me aan, nog even emotioneel als tevoren. Hij zegt niets en ik zit gevangen in mijn eigen huis met als

enige uitweg de deur naar de trap, die hij blokkeert met zijn reusachtige lichaam.

Hoop, heel even is er een glimp van hoop dat hij weg zal gaan. Maar dan heft hij snel zijn arm omhoog. Met volle kracht laat hij het mes neerdalen. Hij kijkt me recht in de ogen en ik zie een eerste blik van voldoening, vlak voordat het mes mijn hals doorboort, hard en diep.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V. en Crimesite

CRIME TOP 100

De grootste criminelen van Nederland & België

Wie is de grootste crimineel van de Lage Landen? De man die bij zeven liquidaties betrokken was, de rijkste drugsdealer of de bloeddorstigste seriemoordenaar?

Een groep misdaadjournalisten ploegde door honderden rechterlijke uitspraken en politiedossiers, en raadpleegde collega's en wetenschappers om hier een zo waarheidsgetrouw mogelijke top-100 van samen te stellen. Daarnaast hebben ook de honderd-duizenden bezoekers van Crimesite (Nederlands grootste misdaadwebsite) meegestemd, uit die twee lijsten is de uiteindelijke en enige echte Crime Top 100 samengesteld.

Het resultaat is een rijk geïllustreerd, opzienbarend en schokkend boek over de grootste Nederlandse criminelen sinds 1975. Het boek barst uit zijn voegen van de zware jongens, zowel dode als levende criminelen: van wijlen John Mieremet en *serial killer* Koos Hertogs tot politiek moordenaar Volkert van der Graaf. En van Willem Endstra, de bankier van de onderwereld, en 'Scarface' tot Willem Holleeder.

Dit boek biedt meer dan alleen portretten van de grootste criminelen. Zo bevat het ook de terugkerende rubrieken Gangsterliefjes, Pruik, plakbaard en paspoort, De moordenaar vermoord, Vrouwenvleugel, Criminele kickboksers en veel meer. Kortom, een onmisbaar en verrassend boek voor wie de voornaamste misdaadfeiten van 1975 tot nu op een rij wil hebben.

ISBN 978 90 452 0803 9

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V. en Crimesite

WOUTER VAN LOON

Misdaadatlas van de Lage Landen

In welke provincie vinden de meeste misdrijven plaats? Hoe oud is de gemiddelde moordenaar? Wat is in de loop der jaren de prijs van een lijntje coke? Waar zitten de meeste wietkwekerijen? Welke motorclub zit in welke stad? Wat kost een prostituee in Nederland en wat betaal je in België? Hoe ziet de uitrusting van een lid van een arrestatieteam eruit?

De *Misdaadatlas van de Lage Landen* bevat honderden kaarten, infographics en diagrammen over de misdaad in Nederland en België. Een boek dat onverwachte en ongekende inzichten geeft in de hedendaagse criminaliteit.

De *Misdaadatlas van de Lage Landen* is een bladerboek propvol met feiten en wetenswaardigheden over criminaliteit, overzichtelijk in beeld gebracht. De in kaart gebrachte data zijn ondergebracht in verschillende hoofdstukken, zoals Geweld en moord, Politie en Openbaar Ministerie, De rechtbank, Georganiseerde misdaad, Seksuele misdrijven en prostitutie, Drugs, Gevangenis en tbsklinieken, etc. Naast de vele kaarten en tabellen geeft Wouter van Loon met dit boek ook situatieschetsen van een aantal geruchtmakende liquidaties. Kortom, een onmisbaar boek voor de true crime-liefhebber.

Wouter van Loon is data-journalist die als freelancer werkt voor onder andere *Crimesite*, *NRC* en *Z24*. Hij schreef ook mee aan de bestseller *Crime Top 100*.

ISBN 978 90 452 1096 4

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V. en Crimesite

MARK TEURLINGS

Taal uit de zaal

‘Dank u wel, edellaakbare’

Hilarische uitspraken en taaleigenaardigheden uit de rechtszaal

Mark Teurlings heeft een advocatenkantoor in Amsterdam en brengt vele uren door in de rechtszaal. Daar draait het vooral om het gesproken woord en de overtuiging. Taal is dus van zeer groot belang in de rechtspraak. Het is een heerlijk gevoel wanneer rechters kunnen worden overtuigd door een goed opgebouwd, krachtig pleidooi en waar mogelijk gebruik wordt gemaakt van humor.

Toch slaan rechters, verdachten en ook advocaten maar al te vaak de taalkundige plank mis. *Taal uit de zaal* is een door Teurlings opgetekende verzameling taalmissers en taaleigenaardigheden afkomstig uit de rechtszaal. Het boek bestaat uit anekdotes met thema's als: echtscheidingen, faillissementen, drugshandel, diefstal en fraude. Teurlings citeert daarbij ook uit eigen bekende strafzaken, zoals die van Stanley Hillis, Henk Rommy (alias de Zwarte Cobra), de weduwe Mieremet en EasyLife.

Daarnaast bevat het boek een verzameling spreekwoorden, gezegden en uitdrukkingen die uit de juridische wereld voortkomen, of die aan de rechtspraak zijn gelieerd. Kortom, *Taal uit de zaal* is onmisbaar voor liefhebbers van boeken als *Taal is zeg maar echt mijn ding* en *I always get my sin*.

Mark Teurlings is een bekend strafrechtadvocaat. Hij is regelmatig te zien in verschillende televisieprogramma's als *RTL Boulevard*, *SBS Shownieuws*, *WNL Vandaag de Dag*. Teurlings is al jaren gefascineerd door de Nederlandse taal. Zijn Twitter-berichten #taaluitdezaal worden massaal gevolgd.

ISBN 978 90 452 0813 8 | ISBN e-book 978 90 452 0823 7

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V. en Crimesite

VINCENT VERWEIJ

Cybercrime

VERSCHIJNT FEBRUARI 2017

De dreiging van cybercrime neemt dagelijks toe.
Een actueel onderwerp beschreven door een expert.

‘Van cybercrime gaat een enorme maatschappelijke
dreiging uit’ – *Het Financieele Dagblad*

In dit onthullende boek leest u hoe criminele bendes in de praktijk opereren, welke technieken ze gebruiken en hoe ze uit handen van de politie weten te blijven. Hoe hackers, scammers, fishers en scriptkiddies erin slagen om miljoenen te verdienen met niet meer dan een laptop en een internetaansluiting.

In het boek *Cybercrime* beschrijft onderzoeksjournalist Vincent Verweij hoe het internet en data in toenemende mate worden overgenomen door duistere types. Mensen die uit zijn op geld en die dat op steeds listigere wijze van nietsvermoedende internetgebruikers afhandig weten te maken. Aan de hand van talloze voorbeelden uit de praktijk wordt een beeld geschetst van de wereld van de cybercrime. Zoals digitale bankfraudes, *spam farms*, nep-winkels, afpersing, kinderporno, vrouwen achter webcams en zelfs drugshandel.

Vincent Verweij werkt ruim 25 jaar als onderzoeksjournalist voor verschillende omroepen, waaronder KRO, VARA en RTL. Hij maakte voor VARA's *ZEMBLA* en *KRO Reporter* diverse documentaires over technologische ontwikkelingen op internet. Zoals de opkomst en ondergang van de illegale muziekdienst 'Kazaa' en de documentaire 'Zo lek als een mandje', over kwetsbaarheden van apparatuur op internet. Daarnaast is Verweij (co)auteur van een aantal boeken op het gebied van misdaad, waaronder *De Liquidatie Dossiers* en *De man die de Eiffeltoren verkocht*. Hij is ook verbonden aan Crimesite, waarop dagelijks misdaadnieuws te lezen is.

VERSCHIJNT FEBRUARI 2017

ISBN 978 90 452 0930 2 | ISBN e-book 978 90 452 0940 1